

סיקורת

עם פרוס השנה האזרחית החדשה, כמה הצעות מקוריות של אינטרניישונל הראלד טריביון למתנות סילבסטר: לגנרנים הטרוסקסואליים — כתונת משר-געים בעבודת-יד; לאוהבי הטבע — אק-דח יורק-להבות, לחיסול צמחי-בר ובע-לים מעצבים (לפי הצורך); לאוהבי ה-נוסטלגיה והפלקטים — פוסטרים הקור-אים להתגייס לצבא הנאצי. חג שמח.

תיאטרון

השואה היא מאותם מוקשים מסוכנים בודדים, המתפוצצים והמוזעזעים את ה-נפש המשוריינת ביותר, לכן, איש לא יוכל להישאר אדיש למר סליק (מחזה מאת ליליאן אטראן, בתיאטרון גודיר), ואולי משום גדלותו של הגושא, קטנותה של ההצגה.

הסיפור: סיפורם של ארבעה ילדים, ה-מועלים על משאית בדרך להשמדה, יחד

רונית פורת

עם ר"ש צברית, להשמדה

עם חייל גרמני אחד מטורף במיקצת, או יותר מדי שפוי בדעתו, שמאס בהרג והצי-טרף לקורבנות. אלא שתחת לתת לילדים לדבר זה עם זו ולשחק מישחקי-אימים, בתרה המחזאית בדרך המסכת, הדמויות מדקלמות, אחת-אחת בתורה, כשדמות אחת ממשיכה את רעיון רעותה. המלים שבפי הילדים האלו דומות יותר לפיוט מתוכנן לפי מירשם של מה שמקרי-בל כפיוט, עם כמיות ותבלינים מוכנים מראש (ציפורי-דרור, אלוהים קטן מת, השאיפה אל הים הגועש ואל העננים הש-טים ברקיע, וכו'). מה שגרוע ביותר: רצונו של הבמאי, דויד ברגמן, להפוך את ההצגה לתצוגה של אקדובטיקה על בימה עירומה (כמין תיאטרון נסיוני שבי-אופנה).

הוא מקפיץ את שחקניו ומטלטל אותם על פני מטרים רחבים של בימה, בעוד הם סגורים וחנוקים בתוך משאית-המוות. כל התנועות המרוכות והרגילי-ההתעמ-לות שייכות לסדנא של התיאטרון. הקהל ראוי שיראה את התוצאות, ולא את האי-מונים.

הוא הדין לגבי ההברה הצברית הטיפו-רית (ר"ש גרונית, וכיוצא בזה) הגשמעת על הבימה כמחננת, ולא מיקצועית. וחי-בל, כי דווקא הפעם אלה ילדים המקריי-נים כישרון ונתונים חמים ורעננים (אמיר אוריין, רונית פורת, יוסי סויה, עזרא דגן, רחל הפלד), ולא בכל יום אפשר לומר לשחקנים כאלה: להתראות בהצגה הבאה.

ספרים

הנרי בכ הוא סופר אמריקאי יהודי, בש-נות הארבעים לחייו, הוא גאון מוצהר אחי-רי ספרו הראשון, שנכתב לפני 15 שנה, ומאו הינו אישיות נערצת, אינטלקטואל ומרואיין-מיקצועי, האוכל את עלייה-הדפנה הישנים שלו, ומחכה עדיין לזר החדש שיקשט את ראשו.

(המשך בעמוד 12)

take your TIME

חוז - תוצרת דובק, הסיגריה המובחרת הצועדת בראש, הרחק לפני כל סיגריה אחרת